

тивни характеристики. Този егалитаризъм е специфичен, отчужден, превърнат по своему израз на изконната ромска потребност от различаване, неотъждествяване, отделяне на индивидуалността на конкретния индивид от аморфността или кристализираната тотална порочност на общността, репрезентирана в един или друг предразсъдъчен образ и стереотип.

Безгрижието на циганите. И спрямо тази личностна и групова самооценка възникват редица компликации, свързани с изясняване на това какво следва да се разбира точно под циганско безгрижие. От една страна, и тук повече от явен е трансферът, транспортирането на исторически кристализиралото и утвърдилото се митологично-референтно съдържание в портрета и автопортрета на ромите като волни и безгрижни хора. Нека си припомним заключението на великолепното стихотворение на П. Славейков „Катунари“:

*За бездомните безгрижност
прави лек световний път.*

От друга страна обаче, в семантиката на тази характеристика присъстват и доста различни по характер специфики на циганската битност и душевност, които могат (дори по взаимноизключващ се маниер) да се интерпретират, защото е налице пределно индефинитивен диапазон на смисловия товар на ромското безгрижие.

В смисловите пространства на безгрижието могат да се проявят както пълното равнодушие към превратностите на живота и съдбата, така и самоцелната, произволната неангажираност с каквото и да е от нейния субект. И ако в първия случай може да имаме пред себе си един официално донякъде приемлив (или неприемлив) евфемистичен прийом на субектно отношение към света, другите и самия себе си, то при втория може да имаме наличието на известно психично тонизиране върху душевността на субекта на подобно безгрижие.

Следователно **ромското безгрижие няма стриктно очертана смислова граница**, от и в която да иззира някакво дефинирано и специфицирано за циганската душевност и битност съдържание и функционална определеност. Дали ромското безгрижие трябва да се разглежда като някакъв фатализъм и безропотно смирение и при-